Incendiu în albastru
Viorel Şerban
Editura Limes
2014

Viorel ŞERBAN: poezia care vede cu sufletul…

Dintr-un roman autobiografic al său, psigoligist/alegoric, scris cu un remarcabil simţ auto-terapeutic, catartic, Viorel Şerban fiind el însuşi, deşi nevăzător – victimă a unui accident (explozia unei mine din război) – cum, prin arta cuvintelor-scrise, se zbate psihicul să aline chinul sufletesc, victimă din copilărie a unui orb hazard, cum ar spune Hegel. A teoretiza excesiv şi doct atitudinea de a scrie – rezista vicisitudinilor realului, adăugate şi acestea absurd – este de-acum inutil, şi deloc necesar scriptologist, autorului şi nici editorului. Viorel Şerban este un om admirabil, dedicat medicinii, la Geoagiu – Băi (Germisara) – dar şi poezia sa, am înţeles mai cu seamă un model „pedagogic”, practicianist, de a înfrunta existenţa tragică, condiţia de a te naşte, deveni şi rămâne DEMN în chiar „undergraund-ul” iraţionalului, determinărilor traumatice, ce pot fi suportabile doar prin arta antic-divinatorie a poeziei, în rostire desigur post-mantică, însă a revoltei-decadente sau în sensul tradiţionalist: versul alb al „exploziei în albastru” (citeşte *cerul iernatic al ultimei vârste*…) …

Cel mai tulburător (întru limpezire?) – este acest epistolar confesiv – elegiac, dezgolit de metafore, probabil suficient sieşi, (?) – al Singurătăţii din ajun, elegiace, chiar bacoviene. Regresiunile (platonico-Noicane) ale Memoriei, în nonfigurativul şi contrastelor estompate, insomniace, transpare sau este explicit enunţat – prin raportarea la Timp, Eon, la ciclurile în miniatură ale vieţii noastre. Lamento-ul, este motivată exprimare sinceră.

„Vântu-şi răneşte aripile-n copaci uitaţi în memorie. /E vară din nou. / Ţi-am strigat numele în zadar/ Şi-am înţeles că nimic nu va mai fi. / Peste tot, în jurul meu, Atârnă tăceri/ Şi vaste întinderi de uitare. / Copacii mi-au

spus: *De-acum ai să-nţelegi că aşa se trăieşte-n singurătate*”.

Nu cumva cea căreia poetul îi strigă numele, este Ea, femeia – îngerul? Poetul – auto-terapeut, energic eroic (şi erotic!) – este auto-scrutător al Interiorului reflectat constrictiv m şi redat Iubitei, dar şi cui simte coparticipativ-afectiv: înţelegându-l pe altul, ne înţelegem uneori şi pe noi înşine… Viorel Şerban nevăzătorul, vede cu sufletul. Teosofic zicând, nu de compasiune are nevoie, ci de Perechea feminină, de Jumătatea cea pe care Dumnezeu, scrie în bătrâna memorie a umanului, i-a menit-o bărbatului adamic, spre!” a-i ţine de urât”. (menire, de la Mani, vechii zei ai Casei, familiei) …

„*Toţi bărbaţii te iubesc doar pentru ei. / Numai eu te iubesc fiindcă exişti*”. Iată cheiţa

Cu clinchet explicit – metaforic, a noului volum liric al lui Viorel Şerban dar şi motivaţia pragmatică a scrierilor sale, fie romaneşti, fie de poezie. Patosul comunicat din preaplinul lui şi catartic. Tonul devine bacovian, lacustru: „Sunt singur şi cu tine-n gând/ Şi nu mai ştiu dacă sunt, / Ori nu mai sunt. / Amintirea şi absenţa ta, / Sunt cerul meu, / Sunt moartea mea”. (subl. n). Depresia, vesperală, este a omenescului preaîngreunat de teluric, de angoasa singurăciunii, cu atât mai sinceră ea fiind al unui nevăzător, urmare a unui grav accident din copilărie… (Amară ne-ar fi consolarea faţă de degradările imorale, aceea de a judeca pe cei ce, cu toate că văd, orbecăie în lumina apollinică pângărindu-i astfel divinitatea!)

(Repet, romanul remarcabil, autobiografic şi prozo-poematic, al lui Viorel Şerban, despre care am scris, a fost impregnat de acest „destin”, (datum-fatum) –, (sau hegelian Hazard!) –, însă acolo mai pâlpâia, aplicatpsihanalitic şi „de lumină rece”, optimismul şi autoprogramarea isihasmică (!) a poetului-practician. Acum poezia devine a „întunecatului april” (v. Emil Botta), şi a consolării prin testamentarismul intimist – confesiv, în cercul magic al unei noptiere; iubita redevine aer, nălucire, ca şi cum nici nu ar fi fost. I se vorbeşte ca fiind vie:

„Eşti aerul ce mă-nconjoară. / În suflet te simt risipită, / Ca boabele de rouă dintr-o dimineaţă de mai”…

Tresărire vernală, pustiire şi rugăciune cu pumnii strânşi; icoane de rouă, broderii estompate de briza amintirii, meandre, regresiuni în memorie, afecte destrămate de daimonul necruţător al treceriipetrecerii. A poetiza, este a suporta? Iubirea redevine virtuală, memorie voalată, eterată, resorbită prin cuvânt de Natură, de ciclul elementar. Puseuri de reverie a iubirii mistice, răbufnesc, ca mici bolborosiri, totuşi, aluzie la reîntregirea Animus-Anima, la androginul primordial, latent în organicul nostru din interregn. Evocarea este divinatoriemitologică, în simplitatea-i parafrazică, în enunţul direct; pare-se din irepresibilul simţ elegiac, la muza Ursitei, fatidică şi neipocrită:

*„Suntem două jumătăţi ce-n*tr-*una se caută, /Spre a construi întregul. Din vremi de-nceput fusesem ursiţi/ Să fim împreună. /*…

Singurăciunea este a ancestralului, a Urâtului existenţial, a florilor răului – recte buruienile cioranienei descompuneri, de sinesingur. Dar Şerban, deşi evocă *Urzeala* ursitelor, o desfide şi o alungă imaginar, ca pe o umbră plăsmuită de spaimele sublunare.

Cunoaşterea (de sine) socratică, este reiterată de-acum ca temniţă, labirint. (Altfel spus, Iraţionalul, ca anticameră a ultimei singurătăţi… Viorel Şerban nu suferă de frica de sine, ci este strigătorul la cer, dintotdeauna, Omul cel de sub Vremi. Un vag zvâcnet de regresie în zonele încă luminoase ale sufletului, îl face pe Viorel Şerban să afle alinare în safica eminesciană invocaţie: „Pe mine, mie însumi, redă-mă”! Viorel Şerban, îngenuncheat cu fruntea în marele mister (*A fi sau a nu fi, sau mai recent aş zice*: *DE CE*?) – titrează oricum volumul încredinţat editurii Limes, care îl cultivă benefic, „incendiu în albastru”, etapa acestei arderi unice, marcată de un destin sumbru şi confruntat totuşi, prin vârste, cu un admirabil spirit profund omenesc. Viorel Şerban este un autor firescempiric – confruntând dramatismul handicapului –

unul ce, depăşind frustrarea de a nu citi direct, de a sta sub teroarea mentală a Gândului şi simţămintelor agitate de adâncuri, are totuşi o cultură poetică, fie intermediară. Şi una mai ales din sorginte mitologică. Ceea ce nu se stinge este patosul atracţiei – acum constrictivă, şi Empatia ce ne face deopotrivă vulnerabili dar şi mai… oameni. Cartea este una iernatică, una de „incendiu în albastru”, dar un incendiu rece, al frigului interior. Transparenţele de ieri au încremenit în vitralii şi cioburi de viltraliu, în rostirea cvasielegiacă; vitralii ce par a fi mai degrabă spre Interiorul unei incinte semantice, şi care imploră Uitarea, un ultim drept la demnitatea Fiindului, sub Zodii. Scrisul prozaic sau liric al acestui (totuşi neînsingurat!) – şi veghedoniciubitor de Viaţă este cel al Lucrării nocturne, non-sceptice, a sufletului gemelar cu Spiritul (Duhul) demiurgic de care scrie definitoriu un Mircea Eliade.

Cartea e scrisă într-o cumplită singurătate, aşadar se cere citită în singurătate. O carte care face binele, o carte de adio dar rămân cu tine, dragoste… aşa cum şi editura Limes face bine că o tipăreşte.

Eugen Evu
Iluzii
Pierdut printre gânduri.
Stau şi privesc la albul hârtiei.
Şi-aştept ca mâna să-nceapă.
Cuvinte s-aştearnă.
Picuri de dor şi-ntristare.
Totul e vis.
Totul e-nchipuire.
Suntem două depărtări ce-ntruna se caută.
Strigăt în pustiu de nimeni auzit.
Toţi bărbaţii te iubesc doar pentru ei.
Numai eu te iubesc fiindcă exişti.
Iluzii, regrete şi iarăşi iluzii.
Prin pagini de carte amintirile mă poartă.
Speram c-ai să fii pentru mine un port.
Măcar pentru o zi.

Măcar pentru o noapte.
Să-ţi dăruiesc o viaţă.
Să-mi dăruieşti o moarte.
Ecou
Se-aud chemări.
Mereu chemări.
Ecou al verilor pierdute.
Iar în munţii inimii.
Zăpada s-aşterne troiene.
Îmi ard tălpile de-atâta drum.
Ţi-am cam pierdut urmele.
Ninge şi ninge.
Şi-i tot mai frig pe planetă.
Lumina-i puţină şi neclară.
Când geamu-n primăvara tinereţii deschideai.
Ce floare gingaşă-ţi răsărea pe buze!
Mă fermeca a coapselor umbrire
Şi mă-mbăta a sânilor contur.
Nu ştiu de mai eşti.
Sau doar mi se pare.
Pe-o rază de-amintire
În oaza timpului trecut.
Îmbrăţişările ne mai aşteaptă plângând pe la uşi.
Ceasul sărutului
În mine te-ai contopit cu neuitarea.
Visează-mă călătorind spre tine.
Cu inima arzând de aşteptare
Şi braţele strângând la piept
Amintiri apuse printre stânci.
Ce faci tu acum.
Prin locurile unde te afli?…
Mai crezi în ceasul sărutului
Din seri pătimaşe de august?
Doar undele magnetice.
Din când în când.
Ne mai aduc aproape.
Eşti doar absenţă
Eşti aerul ce mă-nconjoară.

În suflet te simt risipită.
Ca boabele de rouă dintr-o dimineaţă de mai
Şi cu toate acestea.
Rămâi doar absenţă.
Cât de departe eşti tu.
În departele depărtării
Şi cât de aproape e ea.
Care mă cheamă s-adorm în tihna uitării.
Nu mai ştiu
Sunt singur şi cu tine-n gând
Şi nu mai ştiu dacă sunt.
Ori nu mai sunt.
Amintirea şi absenţa ta.
Sunt cerul meu.
Sunt moartea mea.
Nu ştiu spre care zări alunecă privirea.
Nu ştiu dacă-i reală sau imaginară rostirea.
Nu ştiu dacă m-a trecut Caron Stixul.
Sau am visat.
Sau încă nu-i totul pierdut…
E mult de-atunci
Se-ncheagă în mine tristeţea.
Îndoiala-şi face cuib
La masa singurătăţii mele.
În nopţi triste de iarnă.
Mângâi singurătatea pe ochi.
De parc-ar fi o tandră iubită.
Nicio cărare nu duce spre zilele de vară.
E totul uitat.
E totul pierdut.
E ceaţă şi e frig în lume şi în gând.
E mult de-atunci.
Prea mult timp a trecut.
Poate spre nord am pornit
Şi n-am ştiut când orizontul s-a-nchis.
Copaci uitaţi în memorie
Vântu-şi răneşte aripile-n copaci uitaţi în memorie.
E vară din nou.

Ţi-am strigat numele în zadar
Şi-am înţeles că nimic nu va mai fi.
Peste tot, în jurul meu.
Atârnă tăceri
Şi vaste întinderi de uitare.
Copacii mi-au spus:
De-acum ai să-nţelegi că aşa se trăieşte-n singurătate.
Numai cu amintirile
Umbra întâlnirilor noastre
E tot mai grea de tăcere.
Cineva i-apasă într-una aripile.
Pe unde te-ascunzi?
Petalele zilelor, pe unde ţi le scuturi?…
II
Sub Zodia Leului
Floare ce creşti pe-un ţărm neştiut.
Palmele noastre înmuguresc.
Când se ating.
Ca frunza copacilor sărutate de primăvară.
Odată.
Pe când ţie de-abia-ţi răsăreau aripile.
Ştiam şi eu să zbor.
Floare înmugurind de roua întâlnirii!
Speranţa de-a săruta cu buze arse de dor.
Ţărmul pe care-ţi porţi paşii.
În seri înmiresmate de iulie.
Încă visează în ţara albastră a memoriei.
Incendiu-n albastru
Aprinzi mereu focuri la porţile sufletului.
Nicicând nu eşti aceeaşi.
Zorii întreabă de tine.
Deşi la mine locuieşti doar în cuvinte.
Adesea-mi închipui c-ai sosit.
Chiar dacă eşti doar absenţă.
De-ai fi numai a mea.
Ţi-aş săruta urmele paşilor
Şi-o viaţă-ntreagă le-aş păzi.

Să nu le calce cineva.
Poete nebun.
Cum poţi să scrii atât despre ea.
Când pentru tine.
Madona e chip fără umbră.
Din arse cuvinte?…
Mâinile noastre
Mâinile tale cuibărite-n căuşul palmelor mele.
Răcoresc jăratecul ce-mi arde-n celule.
Cât de fericite sunt mâinile noastre.
Când sunt împreună…
În liniile palmelor stă scris.
Tot ce n-avem curajul să spunem.
„Cântarea cântărilor” arde-n priviri.
Dar cuvintele arse îngheaţă pe buze.
Octombrie săgetat
Am adormit durerea-n ochi.
Ca să nu gem.
Ca să nu strig de disperare.
Chiar şi ocnaş în minele de sare.
Cu tine-alătur viaţa ar fi fost uşoară.
De ce să te mai chem.
De ce să te mai strig.
Când într-o singură lacrimă.
Întreagă te-am cuprins?!
Numele tău
Schimbăm tăceri pe tăceri.
În temniţa de foc a cuvintelor.
— Jăratec de buze nesărutate.
Rana deschisă.
Tulbură cântecul de izvor
Al frunzelor salcâmilor.
Când scriu numele tău.
Literele devin fierbinţi.
Visez adesea la vinul buzelor tale.
Să-l beau
Şi ameţit să mă agăţ de viaţă.
Dulce şi tristă reverie.

În jur văd doar plecări îndurerate.
Alegría
Lângă noi.
Lângă noi doi.
Ca fulgul de nea
Se topeşte aşteptarea.
Aş vrea să-ţi spun ce scrie gândul
Şi seara-n geamul depărtării.
Să îţi ghicesc orice dorinţă
Şi să-ţi sărut noaptea privirii.
Şi sap în jurul meu fântâni.
Fântâni de dor.
Sărutul alb ce ninge floarea.
Ce nu rodeşte niciodată.
III
Sat al copilăriei
Sat cu fântâni părăsite.
Prin curţi şi grădini.
Singurătatea şi uitarea aripi cernite-şi întind.
La margini de câmpuri.
Unde ciulini şi mărăcini stăpânesc.
Agonizează izvoare.
Cândva, la mijloc de vară.
Ce-nalt şi verde creştea porumbul
Şi vântul ce lin unduia prin marea de spice.
Casele puţine, câte mai sunt.
Cu uşi zăvorâte
Şi geamuri în care păianjenu-şi ţese mătasea.
Rar mai visează că cineva.
Le-ar mai putea trece pragul.
Paşii copilului.
Ce-n alt veac, sprinteni alergau pe uliţe.
Zadarnic mai caută pe la porţi
Să vadă bunicii.
Să vadă părinţii.
De sunt pe acasă.
În flori de salcâm şi dangăt de clopot.
Peste pârâu sub coastă.

Printre umbre şi-ndoieli.
Odihneşte acum ţărâna lor uitată.
Contabil incoruptibil
Spectator poftit la propria-mi înserare.
Îngenunchez privind descumpănit apusul.
Sclav, exilat în propriul trup.
Aş vrea să pot.
Măcar pentru un timp.
S-amân plecarea.
În templul timpului.
Incoruptibil contabil, Cronos.
Cu-n zâmbet sardonic pe buze.
Indică oprirea clepsidrei.
Ţărmul memoriei
Pe ţărmul de ceaţă-al memoriei.
Haite de gânduri.
Păsări de pradă
Mi-aţin calea.
Zeci de-ntrebări.
Mii de-ntrebări!
Doar întrebări!
Doar întrebări!
Corabie fără cârmă pe-ntinderi fără ţărm.
M-adăpostesc în râul sângelui năvalnic.
Ghemuit în bătăile inimii.
Peşteri adânci neumblate.
Îngenunchez cu sfială în pragu-amintirii.
Navigator pe apele existenţei incerte.
Visez mereu să iau un avion spre nicăieri.
Dar şi atunci cu teama că ar putea fi deturnat.
Femeie, poartă a cerului!
Axă a vieţii!…
Prin codrii sufletului toamna-şi risipeşte arama.
Curgerea uniformă a trecerii mă urmăreşte-ntr-una.
Întrebări
Când după-amiezi adorm printre salcâmi.
Tăcerile apasă grele, ca de plumb.
De nicăieri lumina cade

Şi curge-n jur ca o părere.
De-o vreme.
Simt cum timpul e tot mai grăbit.
Spre a deveni trecut.
Sunt tot mai aproape de capăt de drum.
Când va trebui să dau vamă.
Când va trebui ca să dau seamă.
Prin văi sălbatice şi slute.
Aleargă-n van privirile pierdute.
Prin gropi adânci, pe după stânci.
Se-ncurcă nenumăratele-mi întrebări.
Vânător singuratic
Vânător prin codrii de-amintiri.
Zgomotul paşilor
Zgârie dureros fereastra singurătăţilor.
Prin văi cunoscute sau doar bănuite.
Imaginaţia şade la pândă.
Sperând c-o s-apară vânatul.
Clipe capcane ce curg grăbite-n infinit.
Întind pe la răscruci.
Cohorte de gânduri
Se prăbuşesc întruna-n prăpăstiile sufletului.
Spre mine mă deschid ca o fereastră.
S-aud cum intră-n casă Dumnezeu.
Mă ţin mai strâns de marginea răbdării
Şi lăcrimez în poarta înserării.
Cana albastră
În unghiuri de gând.
Păianjenu-şi ţese mătasea.
Punţi suspendate, atârnă de clipe
Pe-ntinsul deşert solitar al memoriei.
Din cana albastră
Din care-mi beau zilele.
Cu-nghiţituri neuniforme.
Curge în valuri infinitul.
Lacrimă!?
Durere preschimbată-n izvor.
Singur în noapte

Din paharul prea plin al timpului.
Beau în tăcere puzderia de clipe.
Jungla amintirii plouă în piept neliniştea ei blândă.
Noaptea, ca un butoi uriaş de tăcere.
Se varsă-n întunericul pătat cu lacrimi de stele.
Sufletul aprinde Focuri Bengale
Pe marea de vise.
Dar grădina conştiinţei.
Ucide în gheare fructul suav al dorinţei.
IV
În ce timp
Eşti prea frumoasă.
Plutind prin singurătăţile mele.
Înger şi demon.
Castă şi târfă.
Atracţie irezistibilă.
Poem al pierzaniei.
Din toate părţile mă izbesc bucăţi ameţitoare de tăcere.
În ce veac.
În ce timp.
În ce anotimp, iubito.
Te lăsai în braţele mele iubită?…
Cu tine-n noapte
Deasupra nopţii îmbrăţişaţi.
Plutim ca o himeră.
Ceaţă densă de iluzii.
Ecou din zvonul altui veac.
Prin versuri cu tine mă plimb.
În umbra cuvintelor te-mbrăţişez.
Sălbatic buzele-ţi strivesc
Şi te iubesc ca un nebun.
Zeiţă şi târfă din tine făcând.
Sclav şi stăpân.
Îţi pun la picioare.
Comori fără număr şi de-o potrivă lacrimi.
Dar tu, ori că nu ştii.
Ori că nu vrei.

Nici capul în urmă nu mai întorci.
Chip fără umbră
Tu, lângă el.
Eu rătăcind prin lume neştiut.
Chip fără umbră.
Umbră fără chip.
Uneori nici nu mai cred că ai existat.
Alteori mă-ndoiesc şi că exist.
Şi totuşi, de unde mai vine dorinţa de-a fi lângă tine?

…

Te-am pierdut prin amintiri.
Te caut zi şi noapte prin ruinele lor.
În fiecare dimineaţă
Călători, de lume neştiuţi.
Cu gândurile-aiurea.
Cu ochi arzând de patimi.
Prin ruginiul toamnei, paşi şovăielnici ne poartă.
În gara viselor neîmplinite.
Un tren cu uşi deschise ne aşteaptă.
Dar prea târziu am înţeles
Că trenul staţionează pe-o linie moartă.
Şi uite aşa.
În fiecare dimineaţă.
Sub straşina-nchipuirii.
Vise duium se-ngroapă-n albastre oglinzi.
Zeitate cu nume neştiut
De-atâta iubire ce ţi-am purtat.
În nopţi însângerate de vară.
Ai devenit o zeitate cu nume neştiut.
Care s-a dăruit brazilor.
S-a dăruit munţilor.
S-a dăruit apelor.
S-a dăruit tuturor.
Numai mie niciodată.
Peste toate.
Peste cele ce-au fost.
Peste cele ce vor veni.
Va rămâne doar timpul.

Care-l macină şi-l risipeşte.
Zi de zi.
Clipă de clipă.
Cândva
La marginea tristeţii.
În imagini îngheaţă amintiri.
Cuvântul ezită-nainte de-a răsări pe buze.
Roua ochilor picură-n neant.
E târziu, şi seara tot mai intens s-aşterne.
La rădăcina lacrimii stă scris
Tot ceea ce ştiu despre tine.
La rădăcina lacrimii
Citi-vei cu lacrimi.
Cândva.
Tot ceea ce-am scris.
Aşa îmbrăţişaţi
În seri triste şi reci.
Beau câte-o votcă
Şi-mi plâng nopţile.
Cât timp a trecut de când seară de seară.
Îmi adormeai cu capul pe umăr
Şi eu credeam că eşti numai a mea?
Cât nisip s-a scurs în clepsidră până ieri.
Când am înţeles că nu mai eşti cu mine?…
Tu nu mai eşti.
Dar tristeţea ce mă-nconjoară.
E semn că eu încă mai curg.
Torent nestăvilit.
Spre tine.
Când culegeam din tine
Toate înfiorările iubirii pătimaşe.
Doream, aşa îmbrăţişaţi, să ne găsească sfârşitul.
Nu pot să scriu decât despre tine
Rămân adesea îngenuncheat
În interiorul unei întâmplări.
Cu flori de cireş în priviri.
Ce din trecut apare.
Deşi ai trecut ca o umbră

Prin pragul tinereţii mele.
Nu pot să scriu nimic.
Decât despre tine.
Ochii tăi.
Cumse-nchideau.
Când îţi şopteam că te iubesc…
Părul tău ce curgea-n valuri.
Mă aduna de pe drumuri
Şi lângă tine.
Uitam să mă mai duc acasă.
N-a mai rămas nimic
Din iubirea ce ardea.
Ca o văpaie.
Nimic n-a mai rămas.
Am îngropat în mine
Şi ultima speranţă.
Doar umbra ei ne va căuta.
Prin cutele uitării.
De nicăieri lumina cade
Şi curge peste noi ca o părere.
Iubita mea.
Nu îmi mai eşti mireasă.
De când te-ai dus.
Şi-n amintiri mai eşti doar o părere.
Ochii tăi trişti
Tropotul clipelor sparge nepăsător
Oglinda liniştii din flori.
Întinderea albastră
Corăbii de dor poartă pe valuri de vis.
Ţărmuri de fum îngroapă grăbite, amintiri.
Chipul tău sculptat în neuroni.
Poteci deschide prin marea arzândă de gânduri.
Dar ochii tăi trişti.
Trişti de-atâta dor.
Rătăcesc în noapte, căutându-mă…
Pendula
Din codrii inimii tale.
Vin cerbi să se-adape la izvorul îmbătat de dor.

Al sufletului meu răvăşit de iluzii.
Umbra cade adânc, nepăsătoare şi bolnavă.
Paşii aceleaşi poteci.
Răsună pe valea interzisei dorinţe.
Ce plânge în unghiuri de gând.
Ca sângele-n rană.
Singură-n noapte, asculţi cum picuri de timp
Se sfarmă-n pieptul pendulei.
Cerul scăldat în lacrimi de stele.
E cocoţat la tine-n fereastră.
Dar tu, rătăcită-n jungla de gânduri.
Doar glasul pendulei asculţi.
V

Fără tine
Gându-şi scutură aripile de pulberea zborului.
Aplecat peste marginea-nchipuirii.
Mai văd cum ninge peste ochii tăi iubirea.
Şi singur pe-un ţărm de mare.
Asist la-nşiruirea precipitată a cuvintelor
Şi-mi beau vinul tulbure al înfrângerii.
Jucându-mă prea mult cu visele.
Am eşuat în pragul înserării
Şi-am înţeles de-abia acum
Că-n viaţă am pierdut prea multe trenuri.
Petale de gând (pentru Alegría)
Ochii tăi.
Tăceri care vorbesc.
Pe toate drumurile.
Doar paşii tăi îi aud.
Nu ştiu de eşti ploaie.
Noapte sau gând.
Ori munte.
Ce umbra de brad îi mângâie faţa.
La cumpăna apelor
Unde s-adapă curcubeul.
Eşti răspândită în mine.
Ca duhul grădinilor în nopţile de mai.

Reverie
Ochii tăi şi-o tandră privire.
Glasul tău.
Murmură-n auz mărgăritare.
Mâinile mele.
Mângâie în delir.
Formele trupului tău aducătoare de ispite.
Tu eşti un munte.
Eu sunt un brad.
Rătăcit în deşertul arzător de dorinţe.
Clădesc din iluzii.
Castele pe ţărmuri de fum.
Îţi sărut amintirea
Ploaia gândului
Se scurge din straşina imaginaţiei.
Jăratecul buzelor nu ţi-l cunosc.
Răcoarea dragă a mâinilor tale.
Din când în când.
M-a fermecat.
Rătăcit printre oglinzi împăienjenite de trecut.
Îţi sărut amintirea.
Zeitate păgână
De veghe la poarta de dor
A sufletului, bolnav de fiinţa ta.
Izvor de vulcanice chemări.
Cu dalta de foc a memoriei
Sculptez pe şevaletul inimii.
Chipul tău, floare de dor
Pe creste de stânci nicicând cucerite.
Zeitate păgână a fericirii depline.
În genunchi la marginea gândului.
Ascult cu tristeţe zvonul palid
Al evadărilor nicicând împlinite.
Dorim mereu să fim alături.
Nicicând împreună.
Cineva a visat într-o noapte iubirea noastră
Şi ne-a risipit speranţa.
Statuie albastră

Înec singurătatea în faţa albă a colii de hârtie.
Albul ei îmi linişteşte gândul;
Şi-atunci te întâlnesc la un colţ de suflet.
Statuie albastră cioplită în lumină.
Şi parcă-aud zbuciumul din tine
Cum creşte, uragan ameţitor.
O dulce seninătate mă-nvăluie-ncel.
Timpul se preface în ţăndări
Şi visul atinge absolutul.
Suntem flacără arzândă de dor
Pe imensa câmpie înzăpezită a tăcerii.
Secundele mărşăluiesc una după alta
Şi inima lui Cronos e tot mai grăbită.
În noapte
În noaptea foşnind de iluzii
Mângâi în neştire deşertul arzător de dorinţe.
Al trupului tău fraged şi-aducător de ispite.
Numai eu, căutându-te-n lume.
Clădesc din himere, castele pe ţărmuri de fum.
Într-un colţ de oglindă
Din cupă, adesea, am sorbit vinul.
Dar strugurele copt.
Prea rar mi-a fost dat să-l culeg.
Picură-n infinit clipă după clipă.
Rar mai bate cineva la uşă;
Dar tu, demult.
De prea mult timp n-ai mai trecut pragul.
Chipul tău, cândva, atât de statornic.
A dispărut din orizontul privirii.
Pentru totdeauna?…
O vagă speranţă
Mai pâlpâie într-un colţ de oglindă.
Chip de lumină
Clipa amintirii
Sparge dureros valurile de mai.
Un chip de lumină
Înfloreşte în raze de mister.
Degetele îngenuncheate pe tastele maşinii de scris.

Îşi uită menirea.
Visând la căldura unui trup.
Mângâiat la ţărm de mare.
Noi doi
Suntem două jumătăţi ce-ntr-una se caută.
Spre a construi întregul.
Din vremi de-nceput fusesem ursiţi
Să fim împreună.
Dar n-am ştiut.
Nici n-am putut s-alegem drumul spre fericire.
Deşi-n orizont, Edenul semn ne făcea.
Şi-am rătăcit prin ani, în aşteptare.
La marginea speranţei.
Pe-ntinderi fără orizont.
Privind cum viaţa curge fără rost.
E prea târziu
Iubesc, fiindcă exişti.
Tu şi viaţa mea, sunteţi totuna.
Iubesc, fiindcă iubeşti.
În lume eu trăiesc.
Că te iubesc pe tine.
Cu ziua, cu noaptea, cu timpul ce curge.
Tot mai intens sufletu-şi cheamă
Perechea spre a desăvârşii întregul.
Ne-am regăsit, cu aripile frânte.
De-atâţia ani de aşteptare.
Şi-i prea târziu ca să păşim pe-o singură potecă.
E prea târziu ca-n valurile vieţii.
Aceeaşi barcă să strunim.
VI
Umbra unui sat
Tristeţea bate în ferestre
Şi-nsingurarea plânge pe la uşi.
Tupilate prin colţuri.
Mii de-amintiri încărunţesc.
De când n-am mai fost pe aici
Şi dangătul bătrânului clopot.
Din turla bisericii dintre salcâmi.

Răsună şi mai trist şi răguşit.
Casa în care.
La un sfârşit de martie.
Ochii-n lumină-am deschis.
Astăzi e doar amintire.
Pârâul Peşterii, doar.
Curge pe margine de sat.
Privind spre stânga cu jale.
La oamenii bătrâni.
Din casele puţine.
Câte mai sunt.
Şi-n dreapta.
La cei mulţi.
Ce-şi dorm somnul de veci.
În cimitirul de sub coastă.
O zi
Mă izbesc întruna, cu furie.
De zidul ce împrejmuieşte temniţa cunoaşterii.
Mereu aceleaşi întrebări;
Niciodată aceleaşi.
Vârsta urcă mereu.
Înmulţind anii şi-mpuţinând timpul.
Visez tot mai des o zi când mă veţi aştepta.
Trăgând la masă un scaun în plus.
Convinşi c-am să vin la ora fixată.
Eu, însă, ca niciodată.
Voi întârzia pe sub pământ.
În prag sosind doar amintirea.
Vânătoarea
Fiară vânată.
Prin codrii alerg.
Hăitaşi cu câini de lesă.
Cu ură cumplită îmi calcă pe urme.
Glasul de corn timpanele muşcă.
Tot mai aproape.
Tot mai adânc;
Şi totuşi, în zarea albastră mai sper să ajung.
Sunt tot mai aproape!

Suflarea lor urmele-mi arde.
Un dor de viaţă, năvalnic, mă mistuie;
Şi goana devine mai cruntă.
La orizont, un cer de iluzii se mistuie-n văpăi.
Săptămâna îndoliată
E săptămâna patimilor.
Sufletele noastre îndoliate.
Urcă pieptiş Dealul Golgotei.
Spre a se împărtăşii cu răstignirea.
De bunăvoie.
Din prea multă dragoste de oameni.
A celui nevinovat.
Lumânări din ceara albinelor fecioare.
Jertfindu-se pe sine.
Ne dăruiesc lumina învierii.
Hristos a înviat
Printre morminte degeaba căutaţi!
Cu plumbul greu din ploaia de cuvinte.
Nu-L mai răniţi, că El a înviat!
A fost în iad, să spună celor din vechime.
Că legea nouă a sosit.
Căci pentru noi şi-a noastră mântuire.
Cunună de martir a acceptat
Şi pe Golgota cu tâlharii a fost crucificat.
Din glasuri de copii, pure ca lacrima de izvor.
Răsună-n lumea prinsă-n braţe de păcat.
Hristos a înviat! Hristos a înviat!
Cercul albastru
Închipuirile năvălesc clocotitoare.
Ploaie de stele în sufletu-mi trist.
Rezist cu durere asaltului cumplit al dorinţei.
Dincolo de prag o junglă de-ntrebări răsare.
Corabie fără cârmă, pe-ntinderi fără ţărm.
Din curgerea continuă a trecerii.
Mii de cărări şerpuitoare urcă cu ignet golgota memoriei.
Zi după zi, cu degetul arătându-ne.
Destinul ne râde în faţă.

Ca-ntr-o noapte cruntă de nuntire.
Cât voi mai putea ezita cercul albastru
Din clipa care mă vrea?…
El e Cuvântul
E vremea colindelor.
Staulul se schimbă-n palat
Şi-n inimi s-aprinde chemarea.
Sufletul spre Betleem.
Odată cu magii, porneşte.
Să-ntâmpine-Adevărul.
Suntem cu toţii bolnavi.
Bolnavi de-o lungă aşteptare.
De darul promis din vecie.
Să fim în Cuvânt.
Căci El e Cuvântul;
Lumină din lumină.
Steaua şi pacea.
Legea cea nouă.
Rugăciune
Doamne, de n-ar cânta cocoşul!
De-aş trece dincolo de păcat;
Teama lui Petru să n-o cunosc.
Întors în noaptea timpului.
Să-nviu o altă lume
Pură ca prima dimineaţă.
Spre amiaza fără de-nserare a Raiului.
Să am unic drum.
Căutarea adevărului.
Iubirea şi slava ta.

(Pentru coperta a IV a)

Poet al iubirilor crepusculare, dotat cu o sensibilitate senin-melancolică, străbătută de o necurmată nostalgie a amintirilor, apropiindu-se astfel de un mare melancolic al poeziei româneşti, Ion Vinea, Viorel Şerban surprinde în lirica sa îngemănarea trăirilor sufleteşti intense cu situarea eului liric într-un peisaj agrest, cu tentă sălbatică. Există, aşadar, în poezia sa un univers liric al stărilor

febrile, retrăite cu intensitate într-un timp şi spaţiu atât de bine cunoscute poetului care găseşte modalităţile artistice cele mai adecvate pentru a le transpune liric. Ca şi creaţia în proză, şi lirica scrisă de Viorel Şerban aparţine unui postromantic care ne învăluie în faldurile ample ale unei poezii de o rară sensibilitate şi sinceritate.

Ion Podosu